

Profetians Ande: Midnattsropet

Habackuks två tavlor

Jeff Pippenger

2012-10-13

Ett klargörande ord

Nyligen började vi förbereda transkriberingen av Habackuks två tavlor för att översättas till de olika språk som finns representerade på vår webbplats. Uppgiften att omvandla en muntlig framställning till en skriftlig framställning är avsevärt mer krävande än man kan förstå om man inte är förtrogen med alla de hinder som måste övervinnas för att förvandla en muntlig framställning till en skriftlig framställning, tillsammans med de därmed sammanhängande svårigheterna att slutligen översätta materialet till de olika språken på webbplatsen. Vi har just påbörjat vår språkgranskning av den första av de nittiofem framställningarna, och jag upptäckte ännu ett hinder som vi också måste övervinna. Det har att göra med den fortskridande utvecklingen av detta budskap från 1989 fram till vår nuvarande historia.

I framställningarna från för omkring femton år sedan fanns det sanningar som befann sig i sitt förståelses begynnelsestadium. Den första av dessa sanningar som jag måste klargöra är den andre ängelns ankomst i den milleritiska historien. Jag förstod vid den tiden att den andre ängeln anlände när de protestantiska kyrkorna började stänga sina dörrar för Millers framställning av den förste ängelns budskap, i samband med avslutningen av året 1843. William Miller arbetade utifrån en tidsberäkning som han menade visade att året 1843 började den 22 mars 1843 och slutade den 22 mars 1844. Han hade trott att de tre profetior som slutligen kom att placeras på de två heliga kartorna skulle upphöra under året 1843, och han trodde att detta år slutade den 22 mars 1844. Han hade fel på två punkter.

De tre profetiorna om de 1335 dagarna i Daniel tolv, de 2520 åren av de ”sju tiderna” i Tredje Mosebok tjugosex och de 2300 dagarna i Daniel åtta förstod Miller som avslutade i mars 1844. Herren ledde därefter Samuel Snow att inte bara förstå att profetiorna slutade inte 1843, utan 1844. Snow tillämpade den karaitiska tideräkningen, vilket inte var den tidsberäkning som Miller hade använt. Miller hade använt den rabbinska, dagjämningsbaserade tideräkningen, som grundade året på vår till vår.

När vi framlade Habackuks två tavlor hade vi ännu inte förstått denna historiska verklighet och använde Millers erfarenhet för att ange den 22 mars 1844 som den andra ängelns ankomst och början på fördröjningstiden. Jag förstod, och förstår fortfarande, att den ängelns ankomst motsvarade den tidpunkt då protestanterna förkastade Millers budskap om den första ängeln, och följande avsnitt var min utgångspunkt.

”I juni 1842 höll herr Miller sin andra föreläsningsserie i Casco Street-kyrkan i Portland. Jag betraktade det som ett stort privilegium att få bevista dessa föreläsningar; ty jag hade råkat in i missmod och kände mig inte beredd att möta min Frälsare. Denna andra serie väckte långt

större uppståndelse i staden än den första. Med få undantag stängde de olika samfundens dörrarna till sina kyrkor för herr Miller. Många predikningar från de skilda predikstolarna sökte blottlägga föredragshållarens påstådda fanatiska villfarelser; men skaror av oroliga åhörare besökte hans möten, och många kunde inte komma in i lokalen. Församlingarna var ovanligt stilla och uppmärksamma.” Life Sketches, 27.

Jag förstod att dörrarnas stängning för Millers budskap markerade början på förkastandet av den första ängeln, och i överensstämmelse med Millers förståelse av den rabbiniska/dagjämningsbaserade tideräkningen antog jag att den 22 mars 1844 markerade slutet på 1843. Millers framställning i Portland i juni 1842 är i själva verket ett vägmärke som identifierar ett fortskridande förkastande som slutligen avslutades den 18 april 1844, men vid tiden för framställningarna hade vi ännu inte insett Samuel Snows tillämpning av den karaitiska tideräkningen.

I den första framställning som vi började språkgranska började jag se att det som upptecknades vid den tiden tycks motsäga det som vi nu undervisar. Det gör det och det gör det inte. Det är helt enkelt en betoning av den andra ängels gradvisa ankomst, och också en illustration av denna gradvisa försegling av detta budskap, såsom även var fallet i den milleritiska historien. Denna förklarande anmärkning bör bemöta dem som har tagit anstöt av vår identifiering av den 19 april 1844 som den första milleritiska besvikelsen och av det som lärdes ut tidigare.

”Det första och det andra budskapet gavs år 1843 och 1844, och vi står nu under förkunnelsen av det tredje; men alla tre budskapen skall fortfarande förkunnas. Det är nu lika nödvändigt som någonsin tidigare att de upprepas för dem som söker sanningen. Med penna och röst skall vi låta förkunnelsen ljuda, visa deras ordning och tillämpningen av de profetior som för oss fram till den tredje ängels budskap. Det kan inte finnas ett tredje utan det första och det andra. Dessa budskap skall vi ge åt världen i publikationer och i föredrag, medan vi i den profetiska historiens linje visar de ting som har varit och de ting som skall komma.” Selected Messages, bok 2, 104.

Habackuks två tavlor 1 av 95

Introduktion till Habackuks två tavlor och midnattsropet

I denna serie kommer vi under en längre tid att studera Habackuks två tavlor — 1843- och 1850-diagrammen. Vi kommer att börja med att placera Midnattsropet på sin rätta plats. Som nämnts kommer mycket av de inledande framställningarna att vara repetition för dem som är förtrogna med detta budskap, men eftersom vi förbereder en serie som kan studeras av personer som är nya för detta budskap, måste vi lägga fram vissa grundläggande tankar för dem. Vi börjar med Midnattsropet och fokuserar på en aspekt som återfinns i Ellen Whites första syn. Låt oss läsa det första stycket i Christian Experience and Teachings, sidan 57.

Det var inte lång tid efter tidens förlopp år 1844 som min första öppna syn gavs åt mig. Jag besökte fru Haines i Portland, Maine, en kär syster i Kristus, vars hjärta var förenat med mitt. Fem av oss, alla kvinnor, knäböjde stilla vid familjealtaret. Medan vi bad kom Guds kraft över

mig såsom aldrig tidigare.

Dessa fem kvinnor, vilkas hjärtan var förenade med syster White, motsatte sig inte någon manifestation av Guds kraft. Det är anmärkningsvärt att de alla var kvinnor och således representerade församlingen, och att de var fem till antalet, vilket kan ses som de fem visa jungfrurna. Detta är helt enkelt en iakttagelse.

Jag tycktes vara omgiven av ljus och att stiga högre och högre upp från jorden. Jag vände mig om för att se efter adventfolket i världen, men kunde inte finna dem, då en röst sade till mig: ”Se igen och se litet högre upp.” Då höjde jag blicken och såg en rak och smal stig, lagd högt ovanför världen. På denna stig färdades adventfolket mot staden, som låg vid stigets bortersta ände. De hade ett klart ljus uppsatt bakom sig vid stigets början, vilket en ängel sade mig var Midnattsropet. Detta ljus lyste längs hela stigen och gav ljus åt deras fötter, så att de inte skulle snava. Om de höll sina ögon fästa på Jesus, som var strax framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev några trötta och sade att staden ännu låg långt borta, och de hade väntat att redan ha kommit in i den. Då uppmuntrade Jesus dem genom att lyfta sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus som svepte över adventskarans led, och de ropade: ”Halleluja!” Andra förnekade förhastat ljuset bakom sig och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt. Ljuset bakom dem slocknade och lämnade deras fötter i fullständigt mörker, och de stapplade och förlorade målet och Jesus ur sikte och föll av stigen ner i den mörka och ogudaktiga världen där nedanför.

William Miller och midnattsropet

I denna första framställning ska vi, efter att ha fastslagit några punkter, behandla adventisternas konferens i Low Hampton i december 1844. Vid denna konferens samlades några milleriter, och William Miller förkastade förståelsen av midnattsropet. Logiken här är att denna syn, även om den gäller oss alla, i synnerhet var avsedd för William Miller.

Under samma månad förnekade William Miller ljuset bakom dem — Midnattsropet — vilket skulle få honom att falla av stigen ner till den ogudaktiga världen nedanför. Vi kommer att undersöka innebörden av detta. Historiska belägg visar att milleriterna alla trodde att de uppfyllde liknelsen om de tio jungfrurna; detta var allmänt känt bland dem. Vi kommer att visa att William Miller hade en förståelse av vad Midnattsropet var. Miller trodde att Midnattsropet var domstundens budskap i Daniel 8:14 och Uppenbarelseboken 14:6–9. Han trodde att det budskap han började förkunna i början av 1830-talet var Midnattsropet: ”Se, brudgummen kommer”, och att Jesus kom till världen såsom brudgummen.

Under större delen av milleriternas historia trodde de att de uppfyllde liknelsen om de tio jungfrurna, men de menade att midnattsropet beskrev det budskap som de hade förkunnat. Men sommaren 1844 framträdde en ny och riktig förståelse: att midnattsropet var sjunde-månadens-rörelsen, där man väntade att Jesus skulle komma på den tionde dagen i den sjunde månaden. Det var det sanna midnattsropet. När Miller förkastade det sanna midnattsropet i december 1844, förkastade han 1844 års sommarhistoria och återgick till sin tidigare ståndpunkt att det endast var det allmänna budskapet från 1830-talet. Att förstå midnattsropets dynamik är

avgörande. Om du inte förstår 2520 så som milleriterna gjorde, kan du inte förstå midnattsropet. Om du inte kan förstå midnattsropet så som milleriterna gjorde, faller du av stigen ned till den ogudaktiga världen där nere.

I denna framställning kommer vi att börja med några sanningar på tavlan som öppet förkastas av adventismen i dag. Sjundedagsadventistkyrkans Biblical Research Institute och de flesta adventistiska teologer förkastar 2520. Detta kommer vi att behandla bibliskt allteftersom vi går vidare, men inledningsvis kommer vi att visa att Ellen White fullt ut bekräftar 2520. Institutet och de flesta teologer förkastar också pionjärernas förståelse av det Dagliga. Vi kommer att visa att ett förkastande av pionjärernas förståelse av det Dagliga såsom hedendom är ett förkastande av Profetians Ande. Institutet förkastar också offentligt pionjärernas förståelse av basunerna — den femte och sjätte basunen. Vi kommer att börja med att visa att ett förkastande av pionjärernas förståelse av basunerna är ett förkastande av Profetians Ande.

I dag är de flesta adventister som bäst oklara när det gäller de 1290 och de 1335. Utan pionjärernas förståelse av de 1335 finns ingen biblisk grund för att identifiera väntetiden som började den 22 mars 1844. Utan förståelse av väntetiden kan man inte fatta Midnattsropets dynamik. Utan förståelse av Midnattsropet faller man av stigen ner till den ogudaktiga världen där nedanför. Vi kommer att visa dessa sanningar på schemat utifrån Profetians Andes tydliga bekräftelse och därefter analysera dem utifrån Guds ord. Men först behöver vi se vad som omgav milleriternas historia och vad som frambringade Midnattsropet.

Milleritrörelsens historia och den förste ängels ankomst

Vi börjar med Uriah Smith ur *Thoughts on Daniel and Revelation*, sidan 521, för att visa den milleritiska historien och behandla år 1798. Uriah Smith skriver: ”Kronologin för händelserna i Uppenbarelseboken 10 fastställs ytterligare genom det faktum att denne ängel är identisk med den första ängeln i Uppenbarelseboken 14.” I Uppenbarelseboken 10 kommer en väldig ängel ned från himlen med en liten bok öppen i sin hand. Ellen White upplyser oss om att denne väldige ängel är Jesus Kristus och att den lilla boken är Daniels bok. Vid slutet av kapitel tio blir Johannes tillsagd att äta den lilla boken, som skall vara söt i hans mun och bitter i hans mage. Johannes representerar den milleritiska historien, där budskapet i Daniel är sött men leder till bitter besvikelse. Den väldige ängeln i Uppenbarelseboken 10 är, enligt pionjärerna, den första ängeln i Uppenbarelseboken 14 — de är samma ängel.

Vi ägnar ofta inte mycket tid åt att vara specifika om dessa änglar i Uppenbarelseboken, men det borde vi. Den starke ängeln i Uppenbarelseboken 10 är också den ängel som William Miller ansåg uppfyllde midnattsropet genom att utföra den förste ängels verk i Uppenbarelseboken 14: ”Frukta Gud och ge honom ära, ty stunden för hans dom har kommit.” Stunden för hans dom hänvisar till Daniel 8:14. Dessa änglar identifierar olika aspekter av det verk som fullbordas.

När vi återvänder till Uriah Smith: ”Kronologin för händelserna i Uppenbarelseboken 10 fastställs ytterligare genom det faktum att denne ängel är identisk med den första ängeln i Uppenbarelseboken 14.” Han förklarar vad som binder dem samman: båda har ett särskilt budskap att förkunna, båda uttalar sin förkunnelse med hög röst, båda använder liknande språk med

hänvisning till Skaparen, och båda förkunnar tid — den ene svär att tiden inte skall vara mer, och den andre förkunnar att stunden för Guds dom har kommit. Budskapet i Uppenbarelseboken 14:6 är förlagt till denna sida om början av ändens tid.

Uriah Smith fastslår att ändens tid är år 1798, och budskapet i Uppenbarelseboken 14 kommer efter detta. Han skriver: ”Men budskapet i Uppenbarelseboken 14:6 är förlagt till tiden efter början av ändens tid. Det är en förkunnelse om att stunden för Guds dom har kommit och måste därför ha sin tillämpning på den sista generationen. Paulus predikade inte att domens stund hade kommit. Luther och hans medhjälpare predikade det inte. Paulus resonerade om en dom som skulle komma, obestämt i framtiden, och Luther förlade den åtminstone tre hundra år framåt från sin egen tid. Dessutom varnar Paulus församlingen för all sådan predikan att stunden för Guds dom har kommit, intill en viss tid.” I 2 Thessalonikerbrevet 2:1–3 säger Paulus att Kristi dag inte är nära förrän avfallet först har kommit och syndens människa har blivit uppenbarad. Paulus introducerar syndens människa, det lilla hornet, påvedömet, och täcker med en varning hela perioden av dess överhöghet, vilken varade 1260 år och slutade år 1798.

År 1798 upphörde begränsningen mot att förkunna Kristi dag såsom nära förestående. Ändens tid började, och sigillet togs från den lilla boken. Sedan dess har ängeln i Uppenbarelseboken 14 gått ut. Uriah Smith säger: ”Om ni vill se det, så har den förste ängels budskap gått ut sedan 1798. År 1798 träder den förste ängeln i Uppenbarelseboken 14 in i historien” — detta är pionjärernas förståelse. ”Sedan dess har ängeln i Uppenbarelseboken 14 förkunnat att stunden för Guds dom har kommit, och ängeln i kapitel tio har intagit sin ställning på havet och på jorden och svurit att tiden inte längre skulle vara. Deras identitet är obestridlig. Alla argument som lokaliserar den ene gäller med samma kraft för den andre. Den nuvarande generationen bevittnar uppfyllelsen av dessa två profetior. I förkunnelsen om adventen, särskilt från 1840 till 1844, började deras fulla och detaljerade uppfyllelse.”

Smith anger 1840 och 1844 med hänvisning till den första ängeln i Uppenbarelseboken 14, som anländer år 1798, men han markerar också den första ängeln år 1840, då budskapet får kraft. I förkunnelsen om adventen, särskilt från 1840 till 1844, började deras fulla uppfyllelse. Ängels ställning med ena foten på havet och den andra på jorden betecknar den vida omfattningen av hans förkunnelse. Budskapet skulle korsa oceanen och utsträckas till olika nationer, och adventförkunnelsen gick verkligen till varje missionsstation i världen. Från år 1840 bars den första ängels budskap, enligt Ellen White, till varje missionsstation i världen. Detta fullbordades när bibelprofetians år-dag-princip bekräftades genom det osmanska rikets sammanbrott. Vi behandlar inte detaljerna på denna punkt, utan lägger grunden för den milleritiska historien och dynamiken i midnattsropet.

Viktiga historiska händelser: 1833 och stjärnornas fall

År 1833 inträffade stjärnornas fall. Ellen White kommenterar i *The Great Controversy*, sidan 333: ”År 1833, två år efter det att Miller hade börjat offentligt framlägga bevisen för Kristi nära förestående ankomst, visade sig det sista av de tecken som Frälsaren hade utlovat som kännetecken på hans återkomst. Jesus sade: ’Stjärnorna skola falla från himmelen.’ Matteus 24:29. Och

Johannes förklarade i Uppenbarelsboken, då han i syn skådade de scener som skulle förebåda Guds dag: 'Himmelens stjärnor föllo ned på jorden, likasom ett fikonsträd kastar sina omogna fikon, när det skakas av en stark vind.' Uppenbarelsboken 6:13. Denna profetia fick en slående och imponerande uppfyllelse i det stora meteorsvärmen den 13 november 1833."

William Millers vittnesbörd berättar:

På lördagen efter frukost – sommaren 1833 – satte jag mig vid mitt skrivbord för att undersöka en viss fråga, och då jag reste mig för att gå ut till mitt arbete, drabbade det mig med större kraft än någonsin förut: "Gå och förkunna det för världen." Intrycket kom så plötsligt och med sådan styrka att jag sjönk ned i min stol och sade: "Jag kan inte gå, Herre." "Varför inte?" tycktes svaret vara, och då trängde alla mina ursäkter sig fram, min brist på förmåga; men min nöd blev så stor att jag ingick ett högtidligt förbund med Gud, att om Han ville öppna vägen, skulle jag gå och fullgöra min plikt mot världen. "Vad menar du med att öppna vägen?" tycktes det komma till mig. Jo, sade jag, om jag skulle få en inbjudan att tala offentligt på någon plats, då skall jag gå och säga dem vad jag finner i Bibeln om Herrens ankomst. Ögonblickligen var hela min börda borta. Och jag glädde mig över att jag sannolikt inte skulle bli kallad på detta sätt, ty jag hade aldrig fått en sådan inbjudan, mina prövningar var inte kända, och jag hade föga förväntan om att bli inbjuden till något arbetsfält. Omkring en halvtimme därefter, innan jag hade lämnat rummet, kom en son till herr Guilford i Dresden, omkring sexton mil från min bostad, in och sade att hans far hade sänt efter mig och önskade att jag skulle följa med honom hem, då jag antog att han ville träffa mig i något ärende. Jag frågade honom vad han ville. Han svarade att det inte skulle bli någon predikan i deras kyrka följande dag, och att hans far önskade att jag skulle komma och tala till folket om ämnet Herrens ankomst. Jag blev genast vred på mig själv för att jag hade ingått det förbund jag hade gjort. Jag gjorde omedelbart uppror mot Herren och beslöt att inte gå. Jag lämnade pojken utan att ge honom något svar och drog mig i stor ångest undan till en närbelägen lund. Där kämpade jag med Herren i omkring en timme och sökte att bli löst från det förbund jag hade slutit med honom, men jag kunde inte få någon lindring. Det präglades på mitt samvete: "Skall du sluta ett förbund med Gud och så snart bryta det?" och den övermåttan stora syndfullheten i att göra så överväldigade mig. Till sist underkastade jag mig och lovade Herren att om Han ville uppehålla mig, skulle jag gå och förtrösta på Honom att ge mig nåd och förmåga att fullgöra allt som Han skulle fordra av mig. Jag återvände till huset och fann pojken fortfarande väntande. Han stannade till efter middagen, och jag återvände med honom till Dresden.

Så började Miller sommaren 1833 att offentligt framlägga budskapet. I december 1833 gav stjärnornas fall ytterligare allvar åt hans budskap.

1840: Profetians uppfyllelse och det osmanska riket

År 1840 kommenterar Ellen White ett märkligt uppfyllande av profetian. Detta avsnitt är ofta omstritt inom Profetians Ande, där somliga hävdar att Uriah Smith infogade det i Den stora striden, men dessa argument är ogrundade. Hon talar om den följd av profetiska uppfyllelser som ledde fram till år 1840, däribland stjärnornas fall och Den mörka dagen. Hon skriver: "År 1840 väckte ännu ett märkligt uppfyllande av profetian vidsträckt intresse."

Hon syftar på biblisk profetia, inte enbart på en mänsklig förutsägelse av Josiah Litch.

Två år tidigare hade Josiah Litch, en framstående predikant som förkunnade den andra ankomsten, utgivit en utläggning av Uppenbarelseboken 9, där han förutsade det osmanska rikets fall. Enligt hans beräkningar skulle denna makt störtas den 11 augusti 1840. Vid den angivna tiden mottog Turkiet, genom sina ambassadörer, de allierade europeiska makternas beskydd och ställde sig därmed under de kristna nationernas kontroll. Händelsen uppfyllde förutsägelsen exakt. När detta blev känt övertygades mängder av människor om riktigheten i de principer för profetisk uttolkning som antagits av Miller och hans medarbetare, och adventrörelsen fick en underbar drivkraft. Lärda och inflytelserika män förenade sig med Miller i att predika och publicera hans uppfattningar, och från 1840 till 1844 utbredde sig verket hastigt.

Uriah Smith hade sagt oss att den första ängeln i Uppenbarelseboken 14 anlände år 1798, men det är samma ängel som ängeln i Uppenbarelseboken 10. I Uppenbarelseboken 10 får Johannes besked att ta den lilla boken ur ängelns hand och äta den, och den skall bli söt i hans mun. Det milleritiska budskapet blev sött den 11 augusti 1840, efter två år av förutsägelser om det osmanska rikets sammanbrott, grundade på bibelprofetians år-dag-princip. När händelsen uppfylldes exakt, blev det budskap som de hade förkunnat sött i deras mun.

Den 11 augusti 1840 blev budskapet sött i deras mun. Johannes uppmanas att ta den lilla boken ur den nedstigna ängelns hand. Ängeln stiger ned den 11 augusti 1840, och denne ängel i Uppenbarelseboken 10 är densamme som den förste ängeln i Uppenbarelseboken 14. Ängeln i Uppenbarelseboken 14 anländer år 1798 vid ändens tid, men hans budskap får kraft år 1840. Ellen White säger att när händelsen blev känd, blev skaror övertygade om riktigheten i de principer för profetisk uttolkning som antagits av Miller och hans medarbetare. Sedan 1930-talet, med början 1919 men särskilt under 1930-talet, har adventismen förkastat de regler för profetisk uttolkning som antagits av Miller och hans medarbetare — dessa regler var bevistextmetoden för bibelstudium.

1843 års profetiska tavla och dröjsmålstiden

Nästa vägmärke i historien är 1843 års karta, framställd i maj 1842. Ellen White säger: ”Jag har sett att 1843 års karta leddes av Herrens hand och att den inte borde ändras, att siffrorna var sådana som Han ville ha dem, och att Hans hand var över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det förrän Hans hand togs bort.” Denna karta är ett profetiskt vägmärke, framställt i maj 1842. I juni 1842 började de protestantiska kyrkorna stänga sina dörrar och den andre ängeln anländer.

Ur Testimonies, första volymen, sidan 21: ”I juni 1842 höll herr Miller sin andra serie föreläsningar i Casco Street Church i Portland, Maine. Med få undantag stängde de olika samfunden dörrarna till sina kyrkor för herr Miller.” Ellen White upplyser oss om att vi som sjundedagsadventistiska kristna bör lära oss att resonera från orsak till verkan. Den orsak som ledde de protestantiska kyrkorna att stänga sina dörrar var införandet av denna karta. När kartan introducerades i maj, drog de protestantiska kyrkorna slutsatsen att milleriterna var vilseförda

fanatiker.

Den första besvikelsen kommer härnäst. Ur The Great Controversy, sidan 393:

Redan år 1842 hade den anvisning som gavs i denna profetia att skriva ned synen och göra den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa, för Charles Fitch väckt tanken att utarbeta en profetisk tavla för att åskådliggöra synerna i Daniel och Uppenbarelseboken. Charles Fitch, som dog strax före den stora besvikelsen den 22 oktober 1844, brukades av Herren i denna historia. Han utarbetade tavlan, vilken utgavs i maj 1842.

Utgivningen av denna karta betraktades som ett uppfyllande av Habackuks befallning. Ingen lade emellertid märke till en skenbar fördröjning i synens fullbordan. En dröjsmålstid framställs i samma profetia. Efter besvikelsen framstod detta skriftställe som betydelsefullt: "Synen gäller ännu en bestämd tid, men till slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den, ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Den rättfärdige skall leva genom tro."

Fördröjningstiden är den första besvikelsen, som inträffar den 22 mars 1844. Milleriterna förutsade världens slut år 1843 enligt den bibliska tideräkningen. När Herren inte hade kommit vid den tiden, inträdde den första besvikelsen den 22 mars 1844. Det är fördröjningstiden.

Detta är dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna, i Habackuk 2 och i Daniel 12. Daniel 12:11 säger: "Och från den tid då det dagliga offret skall avskaffas ..." Pionjärerna förstod att hedendomen kuvades år 508, när Klodvig besegrade visigoterna. Från den tid då hedendomen avskaffas och påvedömet upprättas (trettio år senare, år 538), skall det vara 1290 dagar. Nästa vers säger: "Salig är den som väntar och når fram till de ett tusen tre hundra trettiofem dagarna." 508 plus 1335 är 1843. "Salig är den som kommer till 1843." De 1335 utmärker dröjsmålstiden och säger: "Salig är den som väntar och kommer till 1843." Om du fasthåller pionjärernas förståelse av det dagliga, såsom Ellen White gör, är detta tydligt.

För att ytterligare förtydliga säger Jesaja 30:18: "Därför skall Herren dröja." Här är Herren brudgummen i liknelsen om de tio jungfrurna, och Han dröjer. "Därför skall brudgummen dröja, för att han må vara nådig mot er, och därför skall han upphöjas, för att han må förbarma sig över er; ty Herren är en domens Gud. Saliga äro alla de som vänta på Honom." Detta motsvarar Daniel 12:12: "Salig är den som väntar och kommer till 1335." Brudgummen dröjer den 22 mars 1844. Det är en välsignelse knuten till att komma till den första besvikelsen och sedan vänta. När du kommer hit, skall du vänta. Vad väntar du på? Habackuk 2:3 säger: "Ty synen gäller ännu för en bestämd tid, men vid slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den." Välsignelsen i att komma till 1335 är välsignelsen i att komma till denna historia, där Herren skall fullborda midnattsropet.

Inte alla kommer att få delta i midnattsropet. Somliga följde med milleriterna, inte på grund av egen personlig erfarenhet av Jesus Kristus eller personligt studium av Guds ord, utan av fruktan. Innan midnattsropet kommer skiljer Herren dessa bröder från rörelsen. Den första besvikelsen är en del av den process som förbereder för midnattsropet. Enligt Ellen White faller vi, om vi inte förstår detta, av stigen ner till den ogudaktiga världen där nedanför.

Den andra ängels budskaps bemyndigande

Ur Early Writings, sidan 238: ”Nära slutet av den andra ängels budskap såg jag ett stort ljus från himlen lysa över Guds folk. Strålarna från detta ljus föreföll klara som solen, och jag hörde änglars röster ropa: 'Se, brudgummen kommer.'” Detta var midnattsropet, vilket skulle ge kraft åt den andra ängels budskap. Pionjärerna förstod att den första ängels budskap anlände år 1798 men fick kraft i och med det osmanska rikets sammanbrott år 1840. Alla budskapen anländer vid en bestämd tidpunkt och får därefter kraft. Den andra ängels budskap anländer den 22 mars 1844, då de protestantiska kyrkorna stängde sina dörrar för milleritbudskapet. Midnattsropet ger kraft åt den andra ängels budskap. Den tredje ängels budskap anländer den 22 oktober 1844 och får kraft när den mäktige ängeln i Uppenbarelsboken 18 förenar sig med det. Varje budskap anländer i historien och får därefter kraft. Detta är viktigt att förstå.

Midnattsropet gav kraft åt den andre ängels budskap. Änglar sändes från himlen för att väcka de modfälda heliga och bereda dem för det stora verk som låg framför dem. De mest begåvade männen var inte de första att ta emot detta budskap. William Miller var inte den förste att ta emot detta budskap; tvärtom, han var den siste att ta emot det. Han var den mest begåvade i att förstå budskapet, medan Samuel Snow var den förste. De som tidigare hade lett verket var de sista att ta emot det och hjälpa till att förstärka ropet. Historiskt sett var den siste personen att ta emot midnattsropets budskap William Miller.

Ur Den stora striden, 376:

Under förkunnelsens av Midnattsropets kraft lämnade omkring 50 000 människor kyrkorna. Eftersom Millers verk tenderade att uppbygga kyrkorna, betraktades det till en början med välvilja; men när predikanter och religiösa ledare beslutade sig emot adventläran och önskade undertrycka all agitation i ämnet, motsatte de sig den från predikstolen och förvägrade sina medlemmar rätten att närvara vid förkunnelse om den andra tillkommelsen eller ens att tala om sitt hopp vid sociala sammankomster.

Ledare i Adventistkyrkan i dag som förbjuder undervisningen av detta budskap i kyrkan och till och med i privata hem förebildas här i den milleritiska rörelsen.

De troende befann sig i stor prövning och förvirring. De älskade sina kyrkor och var obenägna att skilja sig från dem, men när de såg Guds ords vittnesbörd undertryckas och sin rätt att undersöka profetierna förnekas, kände de att troheten mot Gud förbjöd dem att underordna sig. De som sökte stänga ute Guds ords vittnesbörd kunde inte anses utgöra Kristi kyrka. Därför ansåg de sig berättigade att skilja sig från sitt tidigare samfund. Sommaren 1844 utträdde omkring 50 000 ur kyrkorna.

Millers förståelse och det sanna midnattsropet

Ur äldste Damsteegts bok, Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission, framgår att Miller trodde att förkunnelsen av Daniel 8:14 och den första ängeln i Uppenbarelsboken 14 var midnattsropet — ”Se, brudgummen kommer.” Han trodde att detta budskap identifierade Kristi återkomst. Miller ansåg att hela historien utgjorde midnattsropet, men Ellen White säger att

midnattsropet fullbordades vid en bestämd tidpunkt. Samuel Snow gav sin framställning titeln ”Det sanna midnattsropet” för att skilja den från den milleritiska läran att midnattsropet var det allmänna budskapet.

De mest andliga tog först emot budskapet, och de som tidigare hade lett verket var de sista att ta emot det och hjälpa till att förstärka ropet. William Miller, som hade lett verket från 1833 och framåt, kämpade med Midnattsropets budskap när det kom i augusti 1844. Han var osäker på om han skulle skilja sig från kyrkorna och hade under många år undervisat om en annan förståelse av Midnattsropet.

William Miller skrev:

”Jag hade aldrig varit övertygad om någon viss dag för Herrens uppenbarelse, då jag trodde att ingen människa kunde känna dagen och stunden. På titelbladet till alla mina tryckta föreläsningar kan man se uttrycket: omkring år 1843. I alla mina muntliga föreläsningar sade jag utan undantag till mina åhörare att tidsperioderna skulle utlöpa år 1843, om det inte fanns något fel i mina beräkningar, men att jag inte kunde säga att slutet inte ens kunde komma före den tiden, och att de ständigt borde vara beredda. År 1842 predikade några av bröderna med stor bestämdhet om det exakta året och förebrädde mig för att jag infogade ett ’om’.”

I maj 1842 publicerades 1843 års profetiska karta, och bröderna uppmanade Miller att ta bort ”om” ur sin framställning.

Miller fortsatte: ”Den offentliga pressen hade också publicerat att jag hade fastställt en bestämd dag, den tjugotredje april, för Herrens ankomst. Därför offentliggjorde jag i december samma år, eftersom jag inte kunde se något fel i min beräkning, min övertygelse att Herren skulle komma någon gång mellan den 21 mars 1843 och den 21 mars 1844.” Miller hade redan dragit slutsatsen att det gällde den tionde dagen i den sjunde månaden, och långt innan Samuel Snow använde denna slutsats för att förkunna midnattsropet hade Miller skrivit om den. Det var Miller som Herren använde för att sammanfoga den logik som Samuel Snow använde för att identifiera den 22 oktober 1844.

Miller skrev: ”Under året 1843 hopades de häftigaste fördömandena över mig och dem som var förenade med mig från pressens och vissa predikstolars sida. Våra motiv angreps, våra principer framställdes oriktigt, våra karaktärer smädades.” Tiden gick, och den 21 mars 1844 passerade utan att Herren visade sig. Besvikelsen var stor, och många vandrade inte längre med dem. Före denna tid, från 1840, uppskattades antalet milleriter till 200 000, men vid denna tidpunkt återstod endast 50 000.

Miller fortsatte: ”Före detta, hösten 1843, började några av mina bröder kalla församlingarna Babylon och framhålla att det var adventisternas plikt att gå ut ur dem. Över detta var jag djupt bedrövad. Inte bara var verkningen mycket dålig, utan jag betraktade det också som en förvrängning av Guds ord, ett förvändande av Skrifterna.” Miller kämpade med den andre ängels budskap, vilket gjorde det svårare för honom att ta emot det sanna midnattsropets budskap. Denna praxis spred sig, och församlingarna stängdes för dem, vilket skapade fientlighet och skilde de

flesta adventister från deras respektive församlingar.

Efter att hans offentligt kungjorda tid hade förflutit erkände Miller sin besvikelse beträffande den exakta tidsperioden men höll fast vid sin tro. Han fortsatte sitt arbete i Västern under sommaren 1844 fram till Sjunde månads-rörelsen. Han hade ingen del i denna rörelse annat än genom ett brev som skrivits arton månader tidigare om den mosaiska lagens föreskrifter, vilka pekade på den månaden. Han väntade sig inte att ett sådant bruk skulle göras av dessa ämnen eller att tro på sådana bevis skulle bli ett prov på frälsning. Han hade ingen gemenskap med rörelsen förrän två eller tre veckor före den 22 oktober 1844. I ett brev till Himes den 6 oktober 1844 skrev Miller: ”Jag ser en härlighet i den sjunde månaden som jag aldrig tidigare har sett ... Nu, välsignat vare Herrens namn, ser jag en skönhet, en harmoni, en överensstämmelse i Skrifterna, som jag länge har bett om men inte såg förrän i dag. Tacka Herren, o min själ. Broder Snow, Broder Storrs och andra, välsignade vare de för att de varit redskap till att öppna mina ögon. Jag är nästan hemma. Härlighet, härlighet, härlighet, härlighet.”

Senare omprövade Miller midnattsropet och kallade det fanatism. Damsteegt påpekar att Snow fick den grundläggande utformningen av midnattsropets budskap från Millers tidigare arbete.

Snows beräkningar, publicerade i mars 1844, väckte föga uppmärksamhet fram till tältmötet i Exeter den 12–17 augusti 1844. Där väckte hans exakta datum för Kristi återkomst stark rörelse bland många milleriter och förde deras missionsverksamhet till sin höjdpunkt. Deras gensvar kom att bli känt som Sjunde-månaden-rörelsen. Även om milleriternas ledare till en början var skeptiska, anslöt de sig några veckor före den förväntade händelsen till rörelsen och tillät att Snows uppfattningar trycktes och fick stöd.

Midnattsropet och dess efterverkningar

Ellen Whites första syn visar Guds folk på en väg till himlen, med ett ljus bakom dem som kallades Midnattsropet. Det budskap som Samuel Snow frambar behöver förstås. I maj 1842 trycktes 300 tavlor för 300 predikanter. Den 22 mars 1844, efter den första besvikelsen, lades tavlan åt sidan, och många lämnade rörelsen. De som blev kvar skulle vänta. Vid lägermötet i Exeter visade Snow att Herren skulle komma den 22 oktober 1844, på Försoningsdagen. Detta drev dem att förkunna budskapet.

Joseph Bates berättade att han efter lägermötet i Exeter, medan han gick genom tågagnarna, hörde röster upprepa: ”Se, brudgummen kommer!” Denna rörelse svepte över Förenta staterna på två månader och ledde fram till den stora besvikelsen den 22 oktober 1844.

Damsteegt kommenterar adventisternas konferens i Low Hampton den 28–29 december 1844, där Himes och Miller deltog. Himes uppmanade till att trösta de heliga, väcka den kristna världen och förkunna frälsning för syndare. Några veckor senare återupptogs Advent Press, och Himes förklarade att frälsningens dörr stod öppen. Miller övergav gradvis den extrema läran om den stängda dörren och återvände till sin ursprungliga syn på Midnattsropet. Under samma månad hade Ellen White sin första syn, som visade att de som förkastar Midnattsropet faller av stigen. Den synen var lika mycket för William Miller som för någon annan.

William Millers sista prövning och arv

Ur Early Writings, sidan 257:

Min uppmärksamhet riktades därefter mot William Miller. Han såg rådvill ut och var nedböjd av ängslan och sorg för sitt folk. Den skara som hade varit förenad och kärleksfull år 1844 höll på att förlora sin kärlek, motsätta sig varandra och falla in i ett kallt, avfallet tillstånd. När han såg detta, förtärde sorgen hans kraft. Jag såg ledande män vaka över honom, i synnerhet Joshua Himes, och frukta att han skulle ta emot den tredje ängels budskap.

Den tredje ängels budskap i detta sammanhang är sabbaten. Då Miller böjde sig mot ljuset från himlen, lade dessa män planer för att dra hans sinne bort därifrån. Mänskligt inflytande höll honom i mörker och bevarade hans inflytande bland dem som motsatte sig sanningen. Slutligen höjde Miller sin röst mot ljuset från himlen — sabbaten. Han underlät att ta emot det budskap som skulle ha förklarat hans besvikelse och kastat ljus och härlighet över det förflutna. Han stödde sig på mänsklig visdom i stället för på den gudomliga. Bruten av arbete och ålder var han inte lika ansvarig som de som höll honom borta från sanningen. Synden vilar på dem. Om Miller hade kunnat se den tredje ängels ljus, skulle många ting ha blivit förklarade. Men hans bröder bekände en så djup kärlek till honom att han menade sig aldrig kunna slita sig loss från dem. Gud tillät honom att falla under dödens makt och gömde honom i graven för dem som drog honom bort från sanningen. Mose felade innan han gick in i det utlovade landet; på samma sätt felade Miller, då han snart skulle gå in i det himmelska Kanaan. Andra ledde honom till detta; andra måste stå till svars för det. Men änglar vakar över det dyrbara stoftet av denne Guds tjänare och han skall träda fram vid ljudet av den sista basunen.

Slutsats: Lärdomar för vår tid

Sammanfattningsvis utgör William Miller en förebild för sjundedagsadventisterna vid världens slut. Ellen Whites första syn gäller mer vår tid än hennes egen. Vid världens slut kommer sjundedagsadventisterna att förkasta ljuset från midnattsropet. Midnattsropets ljus kan endast förstås genom att denna historia förstås. Den första besvikelsen renade den milleritiska rörelsen från dem som var där av orätta skäl och beredde folket för den prövande erfarenhet som skulle leda dem in i det Allraheligaste. De som når fram till den första besvikelsen är välsignade endast om de väntar till den 22 oktober 1844. Denna tid är av Gud bestämd för att frambringa ett folk som han skall samla in i det Allraheligaste. Att förkasta midnattsropet och falla av stigen är att förkasta hela denna historia.

William Miller begick tre misstag, och vi provas alltid genom tre prövningar. Hans första fel var att förkasta Midnattsropet i december 1844. Hans andra var att lyssna till människor i stället för till Gud, vilket ledde till hans tredje misstag: att förkasta sabbaten. Vid världens slut kommer sjundedagsadventister att förkasta Midnattsropets historia och kallelsen att återvända till de gamla stigarna därför att de lyssnar till sina ledare. Därigenom bereder de sig för vilddjurets märke och upprepar Millers tredelade prövningsprocess, som börjar med hur de förhåller sig till Midnattsropets budskap och historia.

Det finns endast två profetior som behandlar historien från den första besvikelsen till den andra besvikelsen: de 2300 dagarna ("Om synen dröjer, så vänta på den") och de 2520. Att förkasta de 2520 är att förkasta midnattsropet. Att förkasta midnattsropet är att falla av stigen ner till den ogudaktiga världen nedanför.

Vi kommer att behandla detta vidare i nästa framställning.